

то Българскаго народа, който отъ сега е былъ предоставенъ собственнымъ своимъ силомъ.

Какъ Българе, тъй и сърбытѣ до послѣднѣя половинѣ преминалаго столѣтія сѣ были независими отъ Цариградскы Патриды. Българе си сѣ имали природны Патріарсы въ Търновъ и Охрида. Десятѣтъ Българскы епархіи по Българіѣ, Θракіѣ и Македоніѣ, не само че сѣ были подъ Словянски Патріарси; но еще задъ Дунавъ одонатъ сѣ представлявали довольно широко прибѣжище и подвигъ за упазванѣ природнаѣ писменность между самытѣ Българе. Таѣ писменность могла да ся уварди и подържи съ Славянско Богослуженіе и въобще въ воспитанници духовнаго званія.

Въ тоѣ періодъ, т. е. въ продълженъе 18го вѣка хванали да ся проявляватъ тукъ тамъ по Българія рѣкописни книги по ново-българско нарѣчіе; тѣхно съдържаніе повечето је преводъ изъ поучителны слова св. Отцевъ.

Въ нѣколыхъ таквыхъ рѣкописныхъ книгыхъ кои ми ся паднахъ съ голѣмъ трудъ не нахождамъ нищо постоянно въ правописаніе.

Кожко за Българе, имало је надеждъ, щото Търновско Патріаршество да съгради по сички свои епархіи училища народны, за кои по учены Българе щели ся да ся стараятъ за да съставятъ добры рѣководства и Грамматикы, кои да имѣтъ критическій видъ.

Но случило ся съвсѣмъ на опаки! Цариградскій Патріархъ Фанаріотинъ Самуиль, изработилъ у слабого Султана Селима III уничто-